

Lupul și câinele

La Fontaine

Un lup slăbise într-atât,
Că rămăsese piele și-os,
Căci stâna câinii o păzeau
Cu strășnicie mare.
El a-ntâlnit în calea sa
Un dog puternic și frumos
Ce rătăcea, din întâmplare,
Și l-ar fi rupt în bucățele,
Trecându-l, lacom, prin măsele.
În luptă, însă, cine știe
De nu avea ca să-l sfâșie
Dulău-n șale împlinit.
De el se-apropie smerit,
Făcându-i chiar un compliment,
cum că-i prosper și corpolent.
- Dacă dorești să fii ca mine,
La fel de gras,
Lui câinele-i vorbi -
Poți face doar un pas.
Pădurea părăsind-o,
Are să-ți fie bine.
Știi doar cât sunt de răi
Toți frații tăi;
De foame și năpastă
Amenințați mereu,
O duceți foarte greu.
Stați toți
Cu arma la picior!
De mă ascuți,
Te-așteaptă un splendid viitor.
- Și pentru asta, oare,
Ce-ar trebui să fac?
- O, mai nimic,
Atâta: să stai pe lângă poartă,
Să izgonești milogii,
Pe cei loviți de soartă,
Să-ți lingusești stăpânii
Și să le fii pe plac.
Vei fi plătit în chip și fel:
Oase de pui, de porumbel
Și dezmierdări - un sac...
Privind la câine,
Lupul îi vede gâtul ros

Și îl întreabă:

- Ce e?
- Nimic!
- Nimic?
- Un fleac!
- Și totuși ce e?
- Este un semn de lanț mai gros...
- De lanț? se miră lupul.

Să nu poți merge unde vrei?

- Așa, din când în când;

Și ce-i?

- E mult din cale-afară.

Nu-mi trebuie nicicum

Mâncărurile tale

Și n-aș primi în dar

Pe-un preț de felu-acesta

Nici o comoară chiar.

Pe urmă lupul fuge,

Și fuge și acum...